گیشه پول

بازخوانی پرونده شبکه بانکی تورم و نقدینگی (۱۴)

صعود شاخص‌ها

■ **شرق، راشل آرامیان:** سال ۸۸ همراه با رکود تورمی بود. بسیاری از کارشناسان این رخداد تلخ اقتصادی را از سال ۸۷ پیش‌بینی کرده بودند. بحران مالی جهانی هم با این رخداد تلخ همسو شد و وضعیت اقتصادی ایران را کاملا به هم ریخت. تولید کاهش یافت و نیاز به منابع برای ادامه حیات، بیش از پیش احساس شد. با این حال بانک‌ها تمایل نداشتند به واحدهای تولیدی بدهکار یا در حال نابودی، تسهیلات دهند. این شد که واحدهای تولیدی، یکی پس از دیگری کرکره‌های خود را برای همیشه پایین کشیدند و برخی نیز نیروی کار خود را تعدیل کردند تا با کمترین ظرفیت ممکن کار کنند. تعداد چک‌های برگشتی چنان افزایش یافت که رکوردهای بی‌سابقه‌ای در طول سال‌های پس از انقلاب در این حوزه ثبت شد. همگی این اتفاقات رکود تورمی سال ۸۸ را به تصویر می‌کشند.

در این وضعیت واردات به مهم‌ترین سیاست دولت تبدیل شد تا طرف عرضه‌ای که به دلیل رکود ناتوان شده بود، موجب افزایش قیمت‌ها و در نتیجه افزایش تورم نشود. محمود بهمنی هم با مشاهده روند کاهش تورم که از نیمه دوم سال ۸۷ آغاز شده بود، جلو دوربین‌ها و ضبط‌صوت‌های خبرنگاران قرار گرفت و وعده داد که تورم را تا پایان سال ۸۸ تک‌رقمی می‌کند. تورم نقطه به نقطه در شیب نزولی قرار گرفت و تورم ۱۲ماه را متاثر کرد تا این رویا تحقق یابد. همین هم شد و تورم در پایان سال ۸۸ کاهش یافت. بهمنی بار دیگر در گفت‌وگو با رسانه‌های خبری اعلام کرد: «همان طور که وعده داده بودم، با به‌کارگیری سیاست‌های پولی مناسب، نرخ تورم کاهش یافت. البته این نرخ تک‌رقمی نشد، اما با کمی اغماض می‌توان گفت بانک مرکزی توانست به وعده‌ای که داده بود، عمل کند.» او راست می‌گفت. با کمی اغماض می‌توان وعده بهمنی را تحقق‌یافته دانست. نرخ تورم از ۲۵/۴درصد در پایان سال ۸۷ به ۱۰/۴درصد در سال ۸۸ کاهش یافت و اگر کمی بخت با او یار بود، این نرخ تک‌رقمی می‌شد؛ اما نشد. در هر حال آنچه بهمنی به آن می‌بالد و از افتخارات خود می‌داند، در نتیجه رکود و بحران مالی جهانی و البته با افزایش واردات کاهش یافت. یکی از مهم‌ترین دلایل افزایش تورم در سال‌های اخیر تزریق نقدینگی است و قاطبه کارشناسان اقتصادی بر این نکته اتفاق نظر دارند. حتی آنان در تحلیل علل کاهش تورم در سال ۸۸ از انضباط مالی دولت سخن می‌گویند؛ عاملی که بیشترین نقش را در کاهش تورم ایفا کرد. البته بانک مرکزی نیز سیاست‌هایی را در پیش گرفت؛ مانند ساماندهی موسسات مالی و اعتباری بدون مجوز، خارج کردن چک‌پول‌های بانک‌ها از چرخه مبادلات و جایگزینی آن با ایران‌چک‌های بانک مرکزی و... که به اعتقاد کارشناسان چندان در کاهش تورم موثر نبوده‌اند.

کارشناسان و تحلیل‌گران اقتصادی معتقدند بانک مرکزی به جز ایجاد خطوط اعتباری به عناوین مختلف حتی منجر به افزایش نقدینگی هم شده است. البته بهمنی همواره معتقد بود باید از میان تورم و رکود، تورم را انتخاب کرد تا وضعیت اقتصادی بهبود یابد، اما معلوم نیست تزریق نقدینگی که بهمنی از آن در شرایط رکودی حمایت می‌کند، در کدام بخش‌ها به‌کار گرفته شده است. رکود و نابسامانی اقتصادی در سال ۸۹ نیز مانند چتری بر فراز آسمان کشور دیده شد. نسبت چک‌های برگشتی به مبادله‌شده رکورد سال ۸۸ را شکست و به اعدادی رسید که حیرت‌آور بود.

اوایل سال ۸۹ باز هم بهمنی آمد و از کاهش تورم به هفت‌درصد در نیمه سال خبر داد. اما دیری نپایید که خبر قطعی شدن اجرای قانون هدفمندی یارانه‌ها بر سر زبان‌ها افتاد. همین یک خبر کافی بود که تورم کاهشی را از شهریورماه در دور افزایش بیندازد و برای بار دوم پیش‌بینی بهمنی را نقش بر آب کند. اجرای این قانون در دی‌ماه، تورم را تحت‌تاثیر قرار داد تا اینکه تورم نقطه به نقطه در اسفند ماه ۸۹ نسبت به ماه مشابه سال قبل به ۱۹/۹درصد و تورم ۱۲ ماه منتهی به اسفند ماه همین سال به ۱۲/۴درصد رسید. در این مدت نقدینگی هم به شکل فزاینده‌ای در جریان بود و از ۱۹۰هزار میلیارد تومان در پایان سال ۸۷ به ۲۳۵/۵هزار میلیارد تومان در پایان سال ۸۸ رسید. در سال ۸۹ نیز سیاست تزریق نقدینگی به شکل گسترده‌ای در دستور کار قرار گرفت و حجم نقدینگی با ثبت رقم ۲۹۵هزار میلیارد تومان به مرز ۳۰۰هزار میلیارد تومان نزدیک شد. البته کارشناسان پیش‌بینی می‌کنند سال ۹۰ نیز به دلیل بودجه انبساطی دولت و رشد ۴۷درصدی آن نسبت به سال گذشته، نقدینگی شدیدا افزایش خواهد یافت. با این حال معلوم نیست با محرمانه بودن آمار قادر خواهیم بود به رقم نقدینگی پایان سال ۹۰ دست پیدا کنیم یا خیر؟ تورم نیز مدت‌هاست که دیگر جایی در تارنمای بانک مرکزی ندارد. با این حال این شاخص به دلیل اهمیت ویژه آن جسته و گریخته از طریق رییس کل بانک مرکزی اعلام می‌شود. آخرین نرخ تورمی که بهمنی اعلام کرد، ۱۷/۳درصد و مربوط به مردادماه است. البته محرمانه بودن آمار پس از مناقشه‌ای میان مرکز آمار ایران و بانک مرکزی آغاز شد و همچنان نیز ادامه دارد، چراکه مجلس آن را در قالب برنامه پنجم توسعه تصویب کرد و خود نیز گرفتار شد.

اینجا تهران است؛ پایتخت برندهای تقلبی و کمی هم واقعی

این مارک‌ها چه می‌کنند



عکس: گل‌آرا سجادیان

شرق، رضا غیبی: این یک گزارش متفاوت است؛ گزارش از یک پدیده که شاید بتوان از آن با عنوان لبخند یا حتی شادی اقتصاد یاد کرد. می‌خواهیم شما را به دنیای رنگ‌ها و تفاوت‌ها ببریم. شاید حالا متوجه شده باشید، اگر نه از همین حالا بدانید که این گزارش یک داستان درباره مارک‌ها و برندهاست. برندهایی که روزگاری نه چندان دور آرزویی بود که تحقق آن تنها با سفر به کشورهای خارجی محقق می‌شد. امروز اما این آرزو در بوتیک‌های مناطق خوش‌نشین پایتخت دست‌یافتنی شده است. مارک‌ها راه ورود به بوتیک‌ها را پیدا کرده‌اند و برخی نیز از این رهگذر شیوه کسب درآمد و حتی سرکیسه کردن مردم را. گشتی در خیابان‌های بالای شهر شما را با بوتیک‌ها و مراکز خریدی آشنا می‌کند که میهمانان شناخته‌شده‌ای همچون لویی ویتون، گوچی، پیرگاردین، ماسیمو دوتی، ایوسن لوران، مانگو، فرس، پرادا، شپارد، رانگلر، لی وایز، ماوی، استیچس، جاستین و... را در دل خود جا داده‌اند. اگر شما هم جزو کسانی هستید که می‌خواهند کمی گردش کرده و کمی هم از سنگینی حساب‌های بانکی خود بکاهند می‌توانید سری به مراکز خرید واقع در نیاوران، پاسداران، ونک، فرشته، تجریش و... بزنید تا شاید کمی از حال و هوای این روزهای زندگی خارج شوید. بوتیک‌های خیابان فرشته می‌تواند یکی از گزینه‌های خرید شما باشد. بوتیک‌هایی که اگر جزو مشتریان پر و پا قرص آنها بوده باشید راه ورود به بوتیک‌ها و شوهای خصوصی برایتان باز خواهد شد. در مراکز خرید این منطقه شما می‌توانید با کمی دست و دلبازی ست لباس خود را با چند میلیون تومان خریداری کنید. اگر شما هم، همچون اکثر مردم این شهر به فکر مدیریت هزینه و شغل سوم هستید تا بتوانید در نهایت هزینه‌های جاری خانواده خود را تامین کنید در این بازارها برندهایی همچون لویی ویتون خودنمایی می‌کنند برندی که یک جفت کفش آن در خوش‌بینانه‌ترین حالت یک و نیم میلیون تومان فروخته می‌شود. به شوها و بوتیک‌های خصوصی اگر راه داشته باشید می‌توانید شلوار کتان این برند را به دومیلیون تومان خریداری کنید. کیف و کمربند نیز برایتان حداقل یک میلیون و ۵۰۰هزار تومان هزینه خواهد داشت. کامل شدن ست لویی ویتون شما نیازمند پیراهن یک میلیون تومانی است تا شاید کمی متفاوت‌تر از سایر برندپوشان شده باشید. کمی آن سوتر نیز در جردن می‌توانید از نمایندگی‌های مانگو و دومینگز خرید کنید.

برند	کشور	حداقل قیمت یک ست لباس (ریال)
شانل	فرانسه	۲۵/۰۰۰/۰۰۰
ماسیمو دوتی	ایتالیا	۱۸/۰۰۰/۰۰۰
گوچی	ایتالیا	۲۰/۰۰۰/۰۰۰
ورساچه	ایتالیا	۲۴/۰۰۰/۰۰۰
لویی ویتون	فرانسه	۶۰/۰۰۰/۰۰۰
پراوا	ایتالیا	۲۴/۰۰۰/۰۰۰
پیرگاردین	فرانسه	۲/۰۰۰/۰۰۰
دیزل	ایتالیا	۱/۰۰۰/۰۰۰
مانگو	اسپانیا	۱۲/۰۰۰/۰۰۰
زارا	اسپانیا	۱۱/۰۰۰/۰۰۰
دیور	فرانسه	۳۰/۰۰۰/۰۰۰
تامی	آمریکا	۱۰/۰۰۰/۰۰۰

برندهایی که با آغاز فصل پاییز جدیدترین مدل‌های پاییزه و زمستانی خود را روانه بازار ایران کرده‌اند. در اینجا نیز می‌توانید با ۳۰۰هزار تومان شال گردنی متفاوت‌تر از هر آنچه که تاکنون دیده‌اید بخرید یا اینکه با پرداخت یک میلیون تومان نیم پالتویی شیک و ساده برای خود اختیار کنید. در تهران پول که داشته باشید سرمای زمستان برایتان معنا ندارد چرا که سرمای زمستان بهانه‌ای برای خرید مجدد شما است. فراموش نکنید مد عامل زندگی و زنده بودن جامعه است و اگر توان مالی، شما را در برندبازی یاری خواهد کرد حق دارید که برخلاف خیلی‌ها صورت خود را با ذوق برندبازی و نه سیلی سرخ کنید. اگر به خرید کالاهای خارجی و برند علاقه دارید می‌توانید از چندین و چند نمایندگی برندهایی همچون بوسینی، هنگ تن، ریپلی، جیوردانو و... در سطح شهر بازدید کنید. در بخش ورزشی‌ها نایک و آدیداس حرف اول را می‌زنند. جایی که شما می‌توانید با پرداخت حداقل یک میلیون تومان یک ست ورزشی معمولی برای خود دست و پا کنید. افرادی که مارک‌ها و مدل‌های خاص را مدنظر دارند می‌توانند از بوتیک‌های خصوصی و خانگی خرید کنند جایی که یک دست کت و شلوار به ۲۰ میلیون تومان هم فروخته می‌شود. بازار پوشاک و برندهای شمال شهر تهران در حالی است که زیر پوست این شهر هستند مردمانی که نان را هم به نسیه می‌خرند. نه اینکه برندبازی و پوشیدن لباس‌های گران‌قیمت و شور و نشاط آن، چیز بدی باشد، نه، مشکل را باید در جای دیگری جست‌وجو کرد. حضور برندهای معتبر جهانی در ایران فی‌نفسه اتفاق بدی نیست و باید آن را به فال نیک گرفت و خوشحال شد. خوشحالی و شیرین‌کامی این اتفاق با واقعیت‌های جامعه به تلخی می‌زند. در شهری که یک نفر یک ست لباس را به شش میلیون تومان و یک دست کت شلوار را به ۲۰ میلیون تومان خریداری می‌کند هستند افرادی که در نوبت فروش کلیه برای تامین حداقل‌های زندگی خود هستند. واردات کالاهای بی‌کیفیت چینی و عدم حمایت از تولید داخل در این سال‌ها تعطیلی تولید داخل را در پی داشته است. اقتصاد ایران در سه دهه اخیر سمت و سوی مشخصی نداشته است. در این شرایط و با بالا گرفتن تب مارک‌بازی و رواج آن سودجویان نیز راهکارهایی برای تسخیر بازار و کسب درآمد مضاعف دارند. در این بین اما هستند تولیدکنندگانی که تولیدات خود را به اسم مارک‌های خارجی به فروش می‌رسانند تا شاید چند صباحی بیشتر کرکره‌های تولید را بالا نگه دارند. بیراه نیست اگر بگوییم تهران پایتخت مارک‌های معروف جهان شده است. مارک‌هایی که شاید ۸۰درصد مردم این شهر با آن بیگانه هستند. شما هم اگر جزو افرادی هستید که می‌خواهید متفاوت‌تر از بقیه باشید سری به مراکز خرید شمال شهر بزنید تا شاید حال و هوای این سال‌ها را فراموش کنید. پوشیدن لباس‌های چندمیلیونی، سوار شدن ماشین‌های چندصدمیلیونی و حتی میلیاردی حق شماست چون که پول دارید و باید از آن استفاده کنید. در این بین اما به چرایی این اختلاف طبقاتی و عمیق‌تر شدن شکاف موجود فکر نکنید. اصلا به شما چه ربطی دارد که در تهران افرادی هستند که نان را نسیه می‌خرند یا اینکه در سال گذشته بیش از هزارو ۲۰۰ کلیه فروخته شده است.

افزایش رسمی قیمت شیر ۷۵ تومان، غیررسمی چقدر؟

فارس: زمانی که قیمت شیر ۶۰۰ تومان تعیین شد، برخی شرکت‌ها تا ۳۷۰ تومان بالاتر از قیمت مصوب نیز در بازار عرضه کردند، اما با تصویب افزایش هشت‌درصدی اخیر سازمان حمایت این نگرانی وجود دارد که سودجویان چقدر به افزایش قیمت شیر در بازار لجام گسیخته دام می‌زنند. بعد از حذف یارانه شیر در تیر ماه سال جاری با در نظر گرفتن یکسری بسته‌های حمایتی از دامداران و صنایع‌لبنی قیمت خرید شیر از دامدار ۵۲۰ تومان و برای مصرف‌کننده هر پاکت شیر ۹۰۰ گرمی ۶۰۰ تومان تعیین شد، اما بعد از ابلاغ این مصوبه تاکنون اکثر شرکت‌ها پایبند به این مصوبه نبوده و به انحای مختلف شیر را به قیمت بالاتری به دست مصرف‌کننده رسانده‌اند. دو هفته پیش شرکتی اقدام به فروش ۵۰ تومان بالاتر از قیمت مصوب کرد که با اعتراض مصرف‌کنندگان و رسانه‌ای شدن موضوع به قیمت قبلی برگردانده شد. اخیرا شرکت «د» هر پاکت شیر ۹۴۶ سی‌سی را با ۱/۵ و سه‌درصد چربی به قیمت یک هزار تومان عرضه می‌کند در حالی که براساس نرخ مصوب کمیته نرخ‌گذاری، این حجم شیر نباید بیشتر از ۶۳۰ تومان فروخته شود. طی دو هفته اخیر تلاش برای مصاحبه با مسوولان این شرکت نتیجه‌ای در بر نداشت، اما سوالی که در ذهن باقی می‌ماند این است که آیا مصوباتی که به تصویب می‌رسند باید همچنان بدون نظارت رها شوند یا با نظارت، قیمت آن در بازار کنترل شود. آنچه مسلم است بعد از گذشت حدود سه‌ماه از تصویب قیمت شیر شرکت‌های مختلف با بهانه‌هایی مانند کاهش حجم یا افزایش درصد چربی سعی در افزایش قیمت داشته‌اند و هیچ کدام از نهادهای نظارتی کنترلی نکرده است و تنها مصرف‌کنندگان کانون ضرر این بحث بوده‌اند.

عرضه شیر در بطری، بهانه‌ای برای گرانفروشی

عضو هیات مدیره اتحادیه لبنی استان خراسان گفت: این شرکت‌ها محصول خود را در بطری‌های پلاستیکی عرضه می‌کنند که قیمت این ظرف و هزینه برچسب صد تومان است. امیر نعیمی همچنین هزینه ظرف کیسه‌ای که تحت عنوان شیر مشمایی در بازار عرضه می‌شود را ۳۰ تومان عنوان کرد، بنابر این مابه‌التفاوت هزینه شیر معمولی و شیری که در بطری عرضه می‌شود ۷۰ تومان است.

مدیر عامل اتحادیه لبنی نیز گفت: شیرهایی که در بطری عرضه می‌شوند، میزان چربی شیر متفاوتی دارند اما قیمت بطری حدود ۲۰۰ تومان هزینه دارد که مابه‌التفاوت آن با شیر کیسه‌ای ۱۷۰ تومان است.

تفاوت شیر در بطری و کیسه ۷۰ تومان است

مجید علیداد همچنین گفت: قیمت روی بطری دست مصرف‌کننده است و این شرکت‌ها سعی می‌کنند حاشیه سود بیشتری به توزیع‌کنندگان در نظر بگیرند به هر حال اگرچه دو مسوول، قیمت متفاوتی از قیمت بطری شیر و مابه‌التفاوت قیمت تمام شده شیر کیسه‌ای و بطری اعلام می‌کند اما آنچه مسلم است این قیمت بین ۷۰ الی ۱۳۰تومان در نوسان باید باشد در حالی که این شرکت‌ها تا ۳۷۰تومان بالاتر از قیمت معمول می‌فروشند. در کمیته نرخ‌گذاری شیر مصوب شده بود که قیمت هر ۹۰۰ سی‌سی شیر به قیمت ۶۰۰ تومان دست مصرف‌کننده برسد. به تازگی سازمان حمایت از تولیدکنندگان و مصرف‌کنندگان با افزایش هشت درصدی قیمت شیر و همچنین شش و هفت درصدی سایر فرآورده‌های لبنی، قیمت‌گذاری جدیدی را ارایه داده است؛ اما در این میان قیمت خرید شیر از دامدار که قبلا ۵۲۰ تومان بود، تغییری نداشته است. ضمن اینکه در این قیمت‌گذاری دامداران ضرر می‌بینند اما باز سوال اینجاست که با افزایش هشت درصدی رسمی و با مجوز قیمت شیر تا چه اندازه به صورت غیررسمی افزایش قیمت را در بازار و توسط شرکت‌های لبنی شاهد خواهیم بود، بازاری که نظام کنترلی ضعیفی بر آن حاکم است و به صورت لجام‌گسیخته هرکس هر طور که می‌خواهد عمل می‌کند. به نظر می‌رسد دولت قبل از اینکه به صورت صوری با تصویب قیمت‌های منطقی به فکر حمایت از مصرف‌کننده و تولیدکننده باشد، باید تلاش کند تا با کنترل و نظارت دقیق اجازه افزایش قیمت‌های بی‌دلیل را به سودجویان ندهد.

محقق نشدن هدف برنامه چهارم توسعه برای کنترل نقدینگی

ایسنا: در طول سال‌های اخیر، هدف برنامه برای میزان رشد نقدینگی تحقق نیافته است. این اتفاق تا جایی رخ داده که حتی در بعضی سال‌ها عملکرد رشد نقدینگی تا بیش از دو برابر هدف برنامه نیز بوده است. بر این اساس، در سال ۱۳۸۳ اگرچه هدف برنامه برای رشد نقدینگی ۱۳/۱درصد پیش‌بینی شده بوده، اما عملکرد آن به بیش از ۳۰درصد رسیده است. در سال بعد نیز عملکرد ۳۴/۳درصدی رشد نقدینگی در حالی رخ داده که هدف برنامه ۲۳درصد پیش‌بینی شده بوده است. رشد ۲۲درصدی نقدینگی به عنوان هدف در سال ۱۳۸۵ نیز محقق نشده و ۳۹/۴درصد برای این سال به عنوان عملکرد ثبت‌شده است. روند رشد نقدینگی در سال بعد کاهشی بوده و ۲۷/۷درصد برای این شاخص ثبت شده، در حالی که هدف برنامه ۲۲درصد پیش‌بینی شده است. در سال ۱۳۸۷ عملکرد رشد نقدینگی کاهش چشمگیری داشته و به زیر هدف ۱۸درصدی برنامه رسیده، به‌طوری که عدد ۱۵/۹درصد برای آن محقق شده است، اما در سال بعد عملکرد نقدینگی با رشد جهشی به حدود ۲۴درصد رسیده، درحالی که هدف برنامه ۱۶/۲درصد را پیش‌بینی کرده است. تداوم رشد پایه پولی، افزایش خالص دارایی‌های خارجی بانک مرکزی به عنوان یکی از عوامل افزایش پایه پولی، عدم تعادل بین منابع و مصارف بانکی، بالا بودن متوسط نرخ رشد قیمت کالاها و خدمات مصرفی و افزایش مطالبه‌های معوقه بانک‌ها از مهم‌ترین مشکلات و چالش‌های پیش‌رو برای بازار پول و تورم است.

خبر

نایب‌رییس انجمن فولاد:

وام انرژی فقط کفاف مصرف دو ماه واحدها را می‌دهد

■ **فارس:** نایب‌رییس انجمن فولاد گفت: وزارت صنعت بدون توجه به مبلغ انرژی مصرفی واحدهای فولادی، به هر واحد ۱۳۰میلیون تومان وام انرژی می‌دهد که فقط کفاف دو ماه مصرف انرژی کارخانه‌ها را می‌دهد.

حمیدرضا طاهری‌زاده اظهار داشت: به جز خط اعتباری انرژی با رقم‌های ناچیز هیچ حمایت دیگری از واحدهای فولادی نشده و بسته‌های حمایتی دیگر نیز اجرایی نشده است.

وی با بیان اینکه در حال حاضر ۷۹ واحد تولیدکننده محصولات نوردی و شمش زیرمجموعه انجمن فولاد هستند، افزود: با احتساب واحدهای دولتی، تعداد کل کارخانه‌های فولادی کشور به بیش از صد واحد می‌رسد.

طاهری‌زاده با بیان اینکه وزارت صنعت جهت خط اعتباری انرژی هر واحد خصوصی تولیدکننده فولاد به طور متوسط ۱۳۰میلیون تومان اختصاص داده است، اظهار داشت: این رقم بدون توجه به ظرفیت تولید واحدها پرداخت شده که فقط کفاف مصرف انرژی در طول دو ماه را برای واحدها می‌دهد.

وی با اشاره به اینکه برخی واحدهای دولتی نیز زیرمجموعه انجمن فولاد هستند، افزود: قرار بود تسهیلاتی به صورت ری‌فاینانس به فولادگران اختصاص یابد که عملی نشد.

نایب‌رییس انجمن فولاد با بیان اینکه برای خط اعتباری انرژی سود چهاردرصدی مشخص شده است، گفت: تولیدکنندگان با مراجعه به وزارت صنعت باید فرمی را برای برخورداری از خط اعتباری انرژی پر کنند و در این زمینه به رقم قبض انرژی واحدها قبل و بعد از اجرای طرح هدفمندی یارانه‌ها توجهی نمی‌شود. وی افزود: به این ترتیب وزارت صنعت بدون در نظر گرفتن مبلغ انرژی مصرفی واحدها به طور متوسط ۱۳۰میلیون تومان به هر واحد به عنوان خط اعتباری انرژی اختصاص می‌دهد.

طاهری‌زاده افزود: این مبلغ تسهیلات برای یک واحد ۵۰۰ هزارتنی یا ۱۰۰هزار تنی تفاوتی ندارد.

